

Fragment Listu Ojca Świętego Jana Pawła II do osób w podeszłym wieku, 1 X 1999 r.

12. «Przed siwizną wstaniesz, będziesz szanował oblicze starca» (Kpł 19, 32). Czcic ludzi starych znaczy spełniać trojaka powinność wobec nich: akceptować ich obecność, pomagać im i doceniać ich zalety. W wielu środowiskach jest to naturalny sposób postępowania, zgodny z odwiecznym obyczajem. Gdzie indziej, zwłaszcza w krajach wyżej rozwiniętych gospodarczo, konieczne jest odwrócenie obecnej tendencji, tak aby ludzie w podeszłym wieku mogli się starzeć z godnością, bez obawy, że przestaną się zupełnie liczyć. Trzeba sobie uświadomić, że cechą cywilizacji prawdziwie ludzkiej jest szacunek i miłość do ludzi starych, dzięki którym mogą oni czuć się – mimo słabnących sił – żywą częścią społeczeństwa. Już Cyceron pisał, że «brzemie lat jest lżejsze dla tego, kto czuje się szanowany i kochany przez młodych». (...)

Wszyscy znamy ludzi starych, którzy mogą być wymownym przykładem zdumiewającej młodości i żywotności ducha. Tych, którzy się z nimi stykają, potrafią słowem pobudzać do działania, dodając otuchy własnym przykładem. Oby społeczeństwo umiało w pełni docenić ludzi starych, którzy w pewnych częściach świata – mam na myśli zwłaszcza Afrykę – słusznie są darzeni szacunkiem jako «żywe biblioteki» mądrości, strażnicy bezcennego dziedzictwa ludzkiego i duchowego. Choć to prawda, iż w wymiarze fizycznym zazwyczaj potrzebują pomocy, prawdą jest też, że nawet w podeszłym wieku mogą być oparciem dla młodych, którzy stawiają pierwsze kroki w życiu i szukają swojej drogi.

Mówiąc o ludziach starych, muszę zwrócić się także do młodych z zachętą, aby towarzyszyli im swoją obecnością. Wzywam was, młodzi przyjaciele, byście traktowali ich wielkodusznie i z miłością. Starsi potrafią dać wam znacznie więcej, niż możecie sobie wyobrazić. W księdze Mądrości Syracha znajdujemy na ten temat takie pouczenia: «Nie odsuwaj od siebie opowiadania starców, albowiem i oni nauczyli się go od swoich ojców» (8, 9); «Stań na zgromadzeniu starszych: a [jeśli] kto jest mądry, przyłącz się do niego!» (6, 34), ponieważ «starcom przystoi mądrość» (25, 5).

Projekt programu: Hanna Kasprzak

Parafii św. Marka Ewangelisty
Warszawa-Targówek, ul. Zamiejska 6

**W 10. rocznicę śmierci Jana Pawła II
w hołdzie zmarłemu Papieżowi Polakowi**

Drewniana miska

na podstawie sztuki Edmunda Morrisa
„Drewniany talerz”

PREMIERA 28 marca (sobota) 2015 r.

Przedstawienie jest 66. premierą,
a przedstawienie premierowe
295. spektaklem Teatru RAJ

Scenariusz ks. Andrzej Mojżeszko
na podstawie sztuki Edmunda Morrisa "Drewniany talerz"

Reżyseria Radosław Rzepko

Opieka artystyczna Teresa Tymosiewicz-Muszel

Scenografia, kostiumy i rekwizyty zespół teatralny

Wybór piosenek Radosław Rzepko

Operator światła i dźwięku Piotr Kryśka

Obsada:

Dziadek Józef Andrzej Karsznia

Dziadek Antoni Radosław Rzepko

Róża Małgorzata Jaczewska

Andrzej Marcin Dębek

Bolek Krzysztof Pudełek

Bożenka Natalia Sawicka

Kierowniczką Zuzanna Kempista

W spektaklu wykorzystano piosenki:

Stare Dobre Małżeństwo: *Modlitwa końca mojego wieku*
Samotność
Między nami tyle śniegu
Rozliczysz mnie, Panie

Grzegorz Turnau: *Tutaj jestem*

Tadeusz Woźniak: *Zegarmistrz światła*

„Drewniana Miska” to sztuka, która powstała w oparciu o scenariusz ks. Andrzeja Mojżeszki na podstawie tekstu pisarza Edmunda Morrisa. Po raz pierwszy została ona wystawiona na deskach naszego teatru 18 maja 2005 roku. W ten sposób oddaliśmy hołd Janowi Pawłowi II w dniu jego urodzin. Dodatkowo premiera ta była dla nas formą podziękowania za cały Jego pontyfikat, który zakończył się prawie dwa miesiące wcześniej. W tym roku, 2 kwietnia, obchodzimy 10. rocznicę śmierci Papieża Polaka. Pragniemy i tym razem, poprzez ponowne wystawienie tej sztuki, oddać Mu hołd i przypomnieć sobie Jego nauczanie. Jest to sztuka o potrzebie poszanowania godności człowieka w każdym momencie jego życia i wartości, jaką stanowi wielopokoleniowa rodzina. Przedstawienie przypomina, że naszym moralnym obowiązkiem jest troska o rodziców i szacunek wobec starszego pokolenia. Osoby starsze także mają ważną rolę do spełnienia w naszym społeczeństwie – powinny być ostoją mądrości, zdrowego rozsądku i „przewodnikiem po życiu” dla młodego pokolenia. Są to charakterystyczne tematy dla nauczania i myśli Jana Pawła II, dlatego sztuka ta jest dobrą formą przypomnienia sobie Jego przesłania.

Radosław Rzepko

„Róża, żona i matka, kobieta może nie tak już młoda, wciąż jednak pełna ambicji życiowych, dochodzi do wniosku, że wszystko w jej życiu ułożyłoby się zupełnie inaczej, lepiej, gdyby dom opuścił stary i wymagający ciągłej opieki teść. W nim upatruje przyczynę wszystkich swoich życiowych niepowodzeń, między innymi - jak jej się wydaje - obojętności męża. (...) Dla dziadka dom starców oznacza izolację od życia i samotne czekanie na śmierć. Starość przesunęła go na margines życia, a teraz nieubłagane chce odebrać mu najbliższych, którzy z zachłannym egoizmem pragną żyć tylko dla siebie...”